

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/17/2019
Identifikačné číslo spisu: 1019200479
Dátum vydania rozhodnutia: 15.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1019200479.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): V. Y., nar. XX.XX.XXXX v S., S., štátneho príslušníka Arménsko, T. L.O., I. E., D., bez cestovného dokladu alebo iného dokladu totožnosti, posledný trvalý pobyt v zahraničí v obci S. X, M. S., S., t. č. aktuálne s miestom pobytu v G. P. O., Slovenská republika, právne zastúpený Ligou za ľudské práva, občianske združenie, so sídlom Baštová 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného ČAS: MU-PO-222-18/2018-Ž zo dňa 18. marca 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7SaZ/4/2019-35 zo dňa 18. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím ČAS: MU-PO-222-18/2018-Ž zo dňa 18.03.2019 žalovaný podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil žalobcovi azyl a súčasne podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prípade žalobcu nezistil žiadne prvky, ktoré by bolo možné subsumovať pod pojem prenasledovanie v zmysle zákona o azyle. K tomuto záveru dospel po dôkladnom preskúmaní výpovede žalobcu, z ktorej je zrejmé, že krajinu pôvodu opustil dobrovoľne, bez toho, že by tam bol prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd tak, ako je uvedené v § 8 zákona o azyle. V priebehu konania síce žalobca poukázal na problémy s kupcami dobytka, avšak tieto

boli obchodného a lokálneho charakteru. Ak sa žalobca pri predaji dobytku skutočne stal objektom fyzického útoku a zároveň sa stal aj útočníkom, možno takúto situáciu hodnotiť ako kriminálny delikt, ktorý absolútne nezakladá relevantný dôvod pre udelenie ochrany osobám, ktoré sa takýchto násilných aktov dopustili.

3. Ak by sa žalobca chcel považovať za utečenca v zmysle § 8 zákona o azyle alebo Ženevskej konvencie z roku 1951, musel by objektívne preukázať, že útoky, namierené proti jeho osobe, objektívne súviseli s jeho rasou, národnosťou, politickým alebo náboženským presvedčením, prípadne príslušnosťou k sociálnej skupine, čo však preukázané nebolo.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu zamietol.

5. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v rozsahu podanej žaloby uviedol:

6. K námietke, podľa ktorej žalovaný nedostatočne zistil stav veci uviedol, že nie je dôvodná. Žalovaný počas spisovania dotazníka žiadateľa o azyl - vstupného pohovoru poskytol žalobcovi neobmedzený čas a možnosť vyjadriť sa podrobne k dôvodom jeho žiadosti o azyl. Doplňujúcimi otázkami, reagujúc na odpovede žalobcu sa snažil objasniť okolnosti. Čo sa týka námietky právneho zástupcu žalobcu uviedol, že právny zástupca podľa procedurálnej smernice nemá počas pohovoru právo klásť otázky žiadateľovi o udelenie azylu. Podľa článku 23 ods. 3 v závere pohovoru právny zástupca má umožnené intervenovať v prospech svojho mandanta. Podobne aj v zákone o azyle je upravená možnosť zástupcu žiadateľa vyjadriť sa pred skončením pohovoru. Zo zápisnice z pohovoru je zrejmé, že právnej zástupkyňi žalobcu bolo umožnené sa zúčastniť na pohovore a bol jej poskytnutý priestor na vyjadrenie tak, ako to upravuje procedurálna smernica a zákon o azyle. Aj keď k jej žiadosti, položiť žalobcovi otázky v správnom konaní, nebolo vyhovené, mala zástupkyňa žalobcu stále možnosť zasielať do konania listinné dôkazy, resp. mohla navrhnúť vykonanie dôkazov. Toto aj využila a žiadala doplňujúci pohovor a podala podania, ktoré žalovaný pri svojej rozhodovacej činnosti vzal do úvahy. V danom prípade opakovaný pohovor, nebol potrebný vykonávať, nakoľko najmä k informáciám o krajine pôvodu nevystali otázky, s ktorými bolo potrebné žalobcu konfrontovať. Krajský súd dospel k záveru, že dôkazy v konaní prináležalo vykonať žalovanému, a nie právnenmu zástupcovi žiadateľa o udelenie azylu.

7. Námietku, podľa ktorej žalovaný nesprávne posúdil vec, pričom rozhodnutie je v rozpore s obsahom administratívneho spisu, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Dôvody, ktoré uviedla právna zástupkyňa žalobcu sa majú týkať dôvodu, na ktorom žalobca postavil svoju žiadosť. Jedná sa o jeho problémy s obchodníkmi s hovädzím mäsom. Žalobca už v minulosti sa dostal do problémov pri podnikaní, v dôsledku ktorých bol odsúdený a odpykal si trest odňatia slobody vyše troch rokov v Rusku. Taktiež v Arménsku mal konflikt s obchodníkmi, ktorí mu údajne nezaplatili za dobytok. V Arménsku žalobca bol nespokojný, nakoľko tam neboli príležitosti na prácu a nemal dobré vzťahy s Azerbajdžanom.

8. K námietke, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov krajský súd uviedol, že nie je dôvodná. Ako to jednoznačne vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, dôvodom neudelenia azylu žalobcovi bolo nepreukázanie opodstatnenosti obáv z prenasledovania v zmysle § 8 zákona o azyle. V danom prípade jednoznačne absentuje dôvod opodstatnenosti obavy z prenasledovania, t. j. rasové, národnostné alebo náboženské dôvody, teda dôvody, že zastáva určité politické názory alebo dôvod príslušnosti k určitej sociálnej skupine, pre ktoré sa obáva vrátiť do krajiny pôvodu. Krajský súd poukázal na to, že žalobca nerieši svoj problém vo svojej krajine, nedomáhal sa ochrany svojich práv inak, ako jedným oznámením, taktiež sa nepokúšal presťahovať na iné miesto v Arménsku, kde by mohol žiť. Vzhľadom na samotný obsah konfliktu, t. j. príčina sporu je niekoľko desiatok kráv a skutočnosť, že sa údajne pobil s obchodníkmi, nie je

opodstatnené ani pravdepodobné, aby ho dotknuté osoby prenasledovali po celom Arménsku a chceli ho zabiť. Nie je reálne, že žalobcu mohli hľadať v Nemecku alebo aj na Slovensku, čoho sa žalobca stále obáva. Žalobca požiadal o udelenie azylu, pričom bol predtým držiteľom slovenských víz. Krajský súd dospel k záveru, že dôvod odchodu žalobcu z Arménska je skôr ekonomický.

9. V prípade žalobcu, neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, preto žalovaný posúdil, či žalobca spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. V Arménsku bol v roku 2003 zrušený trest smrti, a preto žalobcovi v prípade návratu do krajiny pôvodu, táto forma vážneho bezprávia nehrozí. Keďže počas pobytu v krajine pôvodu žalobca nikdy nečelil mučeniu, krutému alebo neľudskému zaobchádzaniu, možno sa objektívne domnievať, že ani táto forma vážneho bezprávia mu v prípade návratu do Arménska nehrozí. Žalobca v prípade nedobrovoľného návratu do krajiny pôvodu nečelil žiadnej forme vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle, a preto ani nie je dôvod na poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky.

10. Pretože námietky vznesené žalobcom proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné a pretože neudelenie azylu, resp. neposkytnutie doplnkovej ochrany žalobcovi krajský súd vyhodnotil ako správne a zákonné, súd žalobu zamietol.

11. O trovách konania rozhodol krajský súd za použitia § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

12. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ má za to, že žalovaný vo vydanom rozhodnutí vychádza zo skutkového stavu, ktorý nie je náležite zistený a je nedostačujúci pre riadne posúdenie veci, a to preto, lebo žalobcu dostatočným spôsobom nevypočul a neposkytol mu súčinnosť. Za podstatné pochybenia považuje neumožnenie polozenia doplňujúcich otázok zo strany právnej zástupkyne počas prvého pohovoru, a to ani sprostredkované prostredníctvom zástupcu žalovaného a neumožnenie, napriek dožiadaniu žalobcu, vykonania doplňujúceho pohovoru.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nepreukázal také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu napadnutého rozhodnutia, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. novembra 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Podľa § 2 písm. d/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych

opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

17. Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo 10.

18. Podľa § 8 zákona ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

19. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný rozhodol o neudelení azylu sťažovateľovi v zmysle § 13 ods. 1 zákona o azyle a súčasne o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle. Preto primárne Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj preskúmané rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa v podanej žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť preskúmaného rozhodnutia.

20. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

21. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

22. Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžs/41/2009 zo dňa 04.08.2009).

23. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia (rozsudok

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/34/2009 zo dňa 01.07.2009).

24. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, podľa ktorých krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, sú nedôvodné.

25. Primárnym dôvodom neudelenia azylu sťažovateľovi ako žiadateľovi o azyl bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Z hľadiska analýzy azylu ako právneho inštitútu kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sža/6/2015 zo dňa 25.03.2015, podľa ktorého „Azyl ako právny inštitút nie je a nikdy nebol univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávnym postihujúcim jednotlivca alebo celé skupiny obyvateľov. Dôvody poskytnutia azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušenia ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom stanovených dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené.“

26. Kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/41/2009 zo dňa 04.08.2009, z ktorého vyplýva, že „dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.“

27. Kasačný súd ďalej poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža 17/2008 zo dňa 19.08.2008, podľa ktorého „problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.“

28. Z administratívneho spisu je zrejmé, že sťažovateľ požiadal o azyl z dôvodu, že v krajine pôvodu sa živil poľnohospodárstvom, pričom niekedy v roku 2017 mal pri predaji kráv problémy s kupcami, ktorými mal byť opakovane fyzicky napadnutý. Tak, ako v zápisnici uviedol, v zápale bitky odrezal jednému kupcovi polovicu ucha, pričom následne sa z obavy o svoju bezpečnosť skrýval u známeho. V tej dobe hľadal pomoc aj na políciu, ale keďže mu nevenovali náležitú pozornosť, rozhodol sa z bezpečnostných dôvodov radšej krajinu pôvodu opustiť. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva o svoju bezpečnosť pred ľuďmi, s ktorými mal konflikt.

29. Z výpovede sťažovateľa, ako aj z vykonaného dokazovania žalovaného, nebolo podľa názoru kasačného súdu preukázané prenasledovanie sťažovateľa v krajine pôvodu v zmysle zákona o azyle (§ 2 písm. d) zákona o azyle). Z vyjadrenia samotného sťažovateľa tiež vyplýva, že krajinu pôvodu opustil dobrovoľne, bez toho, že by tam bol prenasledovaný tak ako je uvedené v § 8 zákona o azyle. Dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol, podľa názoru kasačného súdu nesúviseli s jeho rasou, národnosťou, politickým alebo náboženským presvedčením, prípadne príslušnosťou k sociálnej skupine, ale problémy, ktoré sťažovateľ uviedol sú obchodného charakteru, ktoré nemožno subsumovať pod pojem prenasledovanie v zmysle zákona o azyle.

30. Podľa názoru kasačného súdu záver žalovaného o neudelení azylu sťažovateľovi bol správny, pretože sťažovateľ nesplnil podmienky uvedené v § 8 a § 10 zákona o azyle. Na udelenie azylu je potrebné preukázať opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej

skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce žiadateľ o azyl vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd čo však v prípade sťažovateľa splnené nebolo. Sťažovateľ aj vo vlastnej výpovedi uviedol, že v krajine pôvodu nemal so svojím vierovyznaním nijaké problémy. Na základe informácií, ktoré sú súčasťou spisového materiálu žalovaného, vyplýva, že každý občan Arménska má slobodu myslenia, svedomia a náboženského presvedčenia. Voči jeho osobe nedošlo k ničomu, čo by sa mohlo považovať za prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d) zákona o azyle. Konanie kupcov dobytká, ktoré uviedol sťažovateľ, nemožno vo vzťahu k sťažovateľovi považovať za prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d) zákona o azyle.

31. Podľa názoru kasačného súdu žalovaný správne posúdil aj to, že u sťažovateľa nie je dôvod na poskytnutie doplnkovej ochrany. Z dôvodov, že v Arménsku bol v roku 2003 zrušený trest smrti, že v krajine pôvodu nikdy nečelil mučeniu, krutému alebo neľudskému zaobchádzaniu a že súčasnú bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu nemožno hodnotiť, že by tam prebiehal vnútroštátny konflikt takého charakteru, ktorý by pre sťažovateľa predstavoval individuálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak sa možno objektívne domnievať, že ani táto forma vážneho bezprávia, v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle, mu v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozí.

32. K námietkam sťažovateľa kasačný súd uvádza, že nie sú dôvodné. Z administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že právnej zástupkyňi sťažovateľa bolo umožnené sa zúčastniť na pohovore a bol jej poskytnutý priestor na vyjadrenie tak, ako to upravuje článok 23 Smernice EP a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (prepracované znenie) ako aj § 6 ods. 7 zákona o azyle. Navrhovaný doplňujúci pohovor bol aj podľa názoru kasačného súdu nadbytočný, pretože už z vykonaného pohovoru a z následne vykonaných dôkazov obsiahnutých v administratívnom spise (napríklad informácie o krajine pôvodu sťažovateľa) nevyvstali nijaké rozpory, ktoré by bolo potrebné doplňujúcim pohovorom odstrániť.

32. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

33. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

34. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.